

Égigérő

2006. REFORMÁCIÓ

Reformációra várva...

Egy esztendővel ezelőtt betegséggel kezdődött a nyaram. Egy kezdődő gerincsérv ledöntött a lábamról. A nem várt esemény következtében ágyba kényszerültem, s a hirtelen nyakamba szakadt szabadidőt próbáltam hasznosan eltölteni. Végre előkerülhettek azok a könyvek, amelyek elolvasása már régen szerepelt terveim között.

Ezek közül az egyik Schulek Tibor: *Bornemisza Péter* című, 1939-ben megjelent könyve volt. Miközben a reformációra vártam, legalábbis a szó azon értelmében, hogy sérült porckorongom visszanyerje eredeti formáját és állapotát, a magyarországi reformáció egyik legnagyobb alakjának olvastam az élettörténetét, különböző témákról megfogalmazott véleményét. Bornemisza élete és az ügy iránt való szenvedélye lebilincselő olvasmányt jelentett számomra.

S hogy ez nem egy, a mai kor embere számára idegen vagy éppen unalmas téma: hadd idézzem fel könyvének egyik legkalandosabb epizódját. Rövid részlet, Bornemisza visszaemlékezése egy Kassán történt esetre, még 18 éves korából:

„Feledi Lestár kapitány igen meg vert buzogánnyal, hogy az deák feddette, ne imádkozzék az fakép előtt. [...] Mint ment ez deák álmába, mit szólt, mint ijedt amaz [...]”

Az ifjú diák, Bornemisza, az egykori kassai kapitánnyal megesett konfliktusát idézi fel. A reformáció ifjú követeként vitába szállt ugyanis Feledi Lestárral, aki egy szentkép előtt imádkozott. A befolyásos, nagyhatalmú ember azonban a teológiai vita helyett inkább az erőszak útját választotta, mőresre tanítva az ifjú diákot. A történet ezzel azonban nem ért véget. Bornemisza egy este, belopózva

(folytatás a következő oldalon)

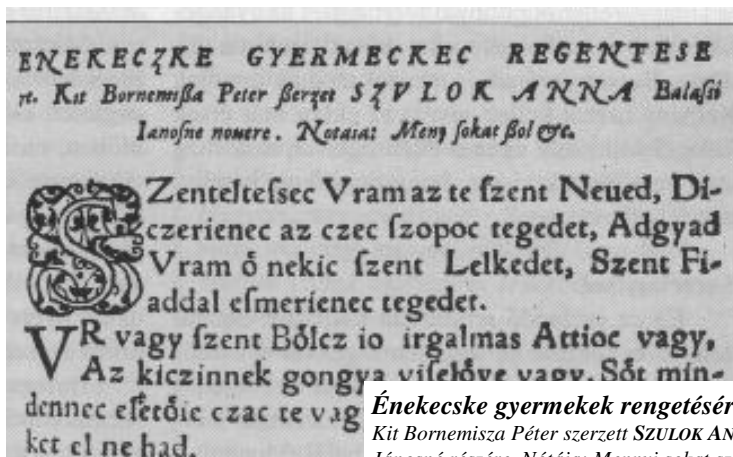
(folytatás az előző oldalról)

a kapitány szobájába, egy sötét sarokból Isten túlvilági követeként álmában kezdte szólógnatni, és a Szentírás szerinti igaz hitre téríteni ellenfelét. A kapitány, megdöbbenése után röviddel, ráismert az ifjú követre. A diáksínynek két hónap fogság lett a következménye...

Bornemisza élettörténetét végigolvasva elmondhatom, ez az ifjonti tűz és bátorság élete végéig elkísérte. Számára a hit és annak gyakorlása nem egy kérdés volt a sok közül, hanem *a kérdés*. Tudta, hatalmas küldetés bízott rá, amiben minden tisztességes eszközt felhasznált, legyen szó nyilvános beszédről vagy könyvkiadásról.

A reformáció óta mi is tudjuk, tudhatjuk, hatalmas kincs birtokosai lehetünk. Olyan kincsnek birtokosai, mely bearanyozza, teljessé és harmonikussá teheti életünket. Amely segít eligazodni a hétköznapiakban, megmutatva azt, ami mellé odaállhatunk, és azt is, amitől el kell határolódnunk, vagy amivel szemben protestálnunk kell. Isten adja, hogy az idei ünnepet elődeinkhez méltóan ünnepeljük: nem csak külsőségekben, de szívünkben is! Ámen.

Keczkó Pál lelkész

Énekecske gyermekek rengetésére

Kit Bornemisza Péter szerzett SZULOK ANNA, Balassi Jánosné részére. Nótája: Memyi sokat szól ...

Szenteltessék Uram az te szent Neved,
Dicsérjenek az csecsszopók tégedet,
Adjad Uram ő nekik Szent Lelkedet,
Szent Fiaddal esmerjenek tégedet.

A gyülekezet munkarendje 2006 decemberig

Október

- 23. hétfő** AZ 1956. ÉVI FORRADALOM 50. ÉVFORDULÓJA
27-29. péntek-vasárnap ifjúsági kirándulás Nagymarosra
30. hétfő 18.30 h. „50 év...” Irodalmi emlékezés
 Császár Angéla, áhítat: Bácskai Károly)
31. kedd REFORMÁCIÓ ÜNNEPE
 18:00 h. reformárusokkal közös istentisztelet a Böszörményi
 út 28. református templomban

November

- 11. szombat** 9.00 h. kerti és takarítási munkanap
12. vasárnap 18.00 h. hangverseny (Fassang László és Pálhegyi Máté)
20. hétfő 18.30 h. presbiteri ülés
26. vasárnap 11.15 h. közgyűlés
27. hétfő 18.30 keresztyén értelmiségi fórum
30.-dec. 2. csütörtök-szombat 18:30 h. adventi sorozat
30. csütörtök 19.15 h. szeretetvendégség a dunakesziekkel közösen

December

- 8. péntek** 19.00 h. hangverseny (Klembala Géza orgona,
 Károly Edit ének, Kathrin McIntosh hegedű)
10. vasárnap 18.00 h. jótekonysági hangverseny (Dévai Nagy Kamilla)
16. szombat 17.00 h. gyülekezeti szeretetvendégség
24. vasárnap KARÁCSONY ESTE
25. hétfő KARÁCSONY ÜNNEPE
26. kedd KARÁCSONY ÜNNEPE
31. vasárnap a 2006. év utolsó napja

A munkarend nem tartalmazza a rendszeres heti és kétheti alkalmakat.

Gyülekezeti alkalmainkra szeretettel hívjuk és várjuk testvéreinket!

1956 Budahegyvidéken

A Budahegyvidéki Evangélikus Gyülekezetben – ahogy az Írószövetségben vagy a Petőfi Körben is – már '56 nyarán is megtaszpasztható volt a változások előszele. A Rákosi-féle közélet, az Egyházügyi (népnyelven egyházüldözési) Hivatal és az egyházi vezetők diktatúrájában a gyülekezet sokak számára mintegy menedékhelyet jelentett.

A Márvány utcában lakott a mártír Ordass Lajos püspök és családja, dr. Farkas Mária a felosztatott FÉBÉ diakonissza közösség főnöknője, s több „kivetkötött” diakonissza, akik rendszeres résztvevői voltak a vasárnapi istentiszteletnek. A presbitérium nem volt lojálisnak mondható a hatalom felé. A más gyülekezetekből (az élükre ültetett „megbízható” lelkészek miatt) a mi istentiszteletünkre járó hívek, a nagy létszámú – érettségiző, egyetemista, fiatal diplomás – fiatalok pezsgő légkörben, „ugrásra készen” várták a változtatásokat. A nyár derekán Magyarországon (Galyatetőn) tartotta közgyűlését az Egyházak Világtanácsa, ahol erőteljesen felvetették Ordass püspök rehabilitálását, mintegy konkretizálva a közeli változtatások reménységét. A hegyvidéki gyülekezet kifelé is demonstrálta szolidaritását a püspökkel, a diakonisszákkal, a megújulási törekvésekkel.

Az első ilyen – mégpedig „világraszóló” – esemény színhelye lett a Tartsay Vilmos utcai kápolnánk, parókiánk. Ordass püspök ugyanis 1956. október 14-én itt tartotta meg a szeptemberi rehabilitációja utáni első istentiszteletét, többszáz főnyi gyülekezet – zsúfolt kápolna, zsúfolt lépcsők, zsúfolt alagsor, félig megtöltött kert – előtt. Ezekben a hetekben már forradalmi volt a légkör a felnőtt bibliaórákon, a presbitériumban, az említett ifjúság heti vagy kétheti együttlétein. A forradalom napjaiban naponta találkozott az ifjúság nagy része, elsősorban a forradalom sebesültjeinek segítésére. Az alapvető elsősegélyre képeztettek a közeli Sportkórházban segédkeztek az ápolásban. Élelmiszer- és tisztálkodási csomagokat vittünk a kórházban vagy otthon fekvő sebesülteknek. Voltak – főleg az egyetemisták –, akik az utcai tüntetéseken vettek részt. Bizony, megviselő volt, amikor hírt vettük, hogy egyik diplomázó leánytestvérünk – ifjúsági körünkbe járó – katolikus öccse sorkatonai szolgálata közben Csepelen szovjet fegyvertől esett el.

Még a forradalom napjaiban lemondtak és elbújtak a püspöki és más magas egyházi tisztséget betöltők. Így Ordass és Túróczy Zoltán püspökök visszavehették hivatalukat. A Győrből felutazó Túróczy püspök ideiglenes szállása a hegyvidéki parókia vendégszobája volt. Nekem és néhány friss diplomás ifjúsági tagnak jutott az a megtisztelő feladat, hogy október 31-én az újból hivatalba lépő Ordass püspököt gyalog (nem volt tömegközlekedés) testőrként bekísérhettük a Deák térre, az ünnepi istentisztelet megtartására. A forradalom napjaiban és utána is a külföldi egyházi segélycsomagok elsődleges

elosztó „depója” is Hegyvidék lett, amelyben a csomagolást, szétosztást is főleg a gyülekezet asszonyai és ifjúsága végezték.

A forradalom utáni hónapokban – amikor az egyház viszonylag újra szabad volt – sok „fordulati” esemény aktív résztvevője és színhelye volt a gyülekezet, de ezekről majd máskor.

dr. Csonka Géza

Néhány további esemény 1956-57-ben:

- 1956 ősszel végetér a „Dezséry-interdiktum”, azaz a visszaállt a gyülekezet és lelkészének törvényes parochális, szabad cselekvési joga. Pesthidegúti filiánk (leányegyházunk) gondozása is visszakerült Hegyvidékre;
- Október 31-én, reformáció ünnepén a meghurcolt és rehabilitált Kendeh György kelenföldi lelkész hirdette az ígét Hegyvidéken ;
- Októbertől megugrott a gyülekezeti tagok száma: a hittanórákra 250-280, a vasárnapi gyermekbibliakörökre 70-80 gyerek járt. A havi gyermek-szeretevendégségek átfogó témája: „Gyermekcipőben az üdvösség útján”;
- Újra megindult a kórházi szolgálat az Új Szent János Kórházban, az Országos Elme- és Ideggyógyintézetben, a Korányi és a Fodor szanatóriumokban;
- 1957. április 3-án Túróczy Zoltán és Ordass Lajos püspökök részvételével gyülekezetünkben iktatták hivatalukba Danhauser László újonnan megválasztott esperest és Zimmermann Aladár egyházmegyei felügyelőt;
- Mohr Tamás gyógyszerész 1956 miatt, ismeretlen „bűnök” miatt másfél év börtönt szenvedett, bűnlajstromának egyik pontja a „gyülekezeti énekarban való tevékeny részvétele”. Mohr fogsága alatt sem mondott le presbiteri tisztségéről, a gyülekezet tagjai 1957. novemberi visszatéréséig imádkoztak érte.

Forrás: Kerekes Tituszné-Kézdy Pál: A Budahegyvidéki Evangélikus Gyülekezet története, Bp. 2003

Ismerős arcok... Régi-új lelkész gyülekezetünkben

„Az ember társadalmi lény, senki nem képes egyedül, önmagában megvalósítani emberi valóját. Csakis mások boldogsága révén jut el a tökéletességhez.” – írja Seneca.

Amiképp mások boldogsága befolyásolja erkölcsi épülésünket, úgy igaz az is, hogy embertársaink boldogságát mi befolyásolhatjuk tevő szeretettel. Ez a fajta másokért élés és cselekvés egyfajta kötelességtudattá formálódhat bennünk, ha a mindennapjainkat irányító, a tetteinknek parancsokat adó Lelkiismeret részévé építjük. A lelkészi hivatás olyan terület, amelynek gyakorlása során ilyen lelkiismeret által vezérelt kötelességnek kell nap nap után eleget tenni. Véleményem szerint ugyanis a lelkész akkor tud hitelesen a gyülekezet elé lépni, s a tagokat - Seneca által kirajzolt – boldogságkeresésben irányítani, ha ezt a feladatát nem más motiváció, mint valódi erkölcsi elkötelezettség irányítja.

Keczkó Pált három évvel ezelőtt éppen olyan teológus hallgatóként ismertük meg, aki erkölcsileg elkötelezetten végzi feladatát. A Vácon tartott lelkézszenelésén lelkésztanárai is úgy nyilatkoztak róla, hogy bizalommal engedik el a teológia kötelékéből, hiszen tudják, hogy egy jól beilleszkedni tudó, a különböző helyzetekhez könnyen alkalmazkodó embert indítanak el a szép, de nem könnyű pályán.

Pál és szintén lelkész felesége, Szilvia két év után ismerősként tértek vissza hozzánk, mint beosztott lelkészek. Rövid beszélgetésünk során azt próbáltam kideríteni, mi változott két év alatt, s miként tekint Pál a Budahegyvidéken kezdődő és egyben folytatódó munkájára.

Az egyetem befejezése után Pilisre került Szilvivel, ahol a hatodév során nálunk szerzett gyülekezeti tapasztalatait használhatta a mindennapi munka során. Mint kezdő lelkésznek, kiváló tanulópenznek számított egy olyan gyülekezet, amely létszámánál fogva mennyiségileg is jelentős feladattal látja el a lelkészeket. A pilisi gyülekezet ugyanis az egyik legnagyobb létszámú magyar evangélikus közösség. Mint mondta, nem számítottak rá, hogy ilyen hamar kötődik újra össze életük gyülekezetünkkel, vagyis valamennyire váratlanul, de örömmel érte őket az áthelyezés.

Más kedves felelősség is hárult a Keczkó családra a legutóbbi találkozásunk óta. Azóta négytagúra bővült a család: a másfél éves Andrással és a néhány hónapos Leventével érkeztek vissza hozzánk (Szilvia szülési szabadságon, ill. gyesen van a kicsinyekkel).

Véleményem szerint sokat számíthat a hittanoktatás és az ifjúsági munka megerősítésében, hogy az elmúlt évek gyakori személyváltozásai után most - remélhetőleg - hosszú távon számíthatunk a „rég-új” lelkész munkájára.

Három évvel ezelőtt, amikor bemutattam Pált és Szilvit az újságban, úgy zártam soraimat, hogy fogadjuk szeretettel és nyitottan őket. Ez a jó tanács most is érvényes, mégis úgy gondolom, főleg ezzel biztatni a magunkat. Ahogy észleltem, kedves és jó emlékeket őrizünk mindannyian róluk, így minden külön biztatás nélkül is bizalommal és szeretettel fogadjuk őket újra Budahegyvidéken.

Borókay Réka

Tinódi Lantos Sebestyén: Dávid és Góliát története (1549, bevezető)

Siess keresztyén lelki jót hallani,
Régi törvényből harcolni tanulni.
Az igaz hit mellett mint kell bajt vívni,
Krisztusban bízni!

*

Mert nem hiába ezt az ó törvénybe,
Próféták írták Biblia könyvébe;
Szép tanulság ez most a mi időnkbe',
Mi eleinkbe!

*

Jól tudja földön ezt minden keresztyén:
Nem csak fegyverrel oltalmaz az Isten.
Ezt minden népnek tudására adom:
Istenünk vagyon!

*

Fejedelemség vagyon csak Istenben,
Minden hatalom vagyon Ő kezében;
Kiket Ő akar, föld kerekiségében:
Emeli égben.

*

Ne ess kétségbe Ő nagy jóvoltában,
Az igaz hitben erős légy magadban,
Mint Dávid, úgy jársz párviadalodban,
Hitvallásodban.

*

Dávidot Isten hagyá királyságban,
Ő ellenségét veté gyalázatban.
Dícsérjük Istent víg hálaadásban,
Énekmondásban.

Orlai Petrich Soma:
Nádasdy Tamás és Tinódi
(olajfestmény, 1855)

Erkölc és politika

Nincs olyan érzékszerviünk, amely a nemzethez tartozásunkat jelezné. Azt csak gyökereink mutatják meg, s a másokkal folytatott nyílt eszmecserék, összejáró beszélgetések – hangsúlyozta Nagy Gábor Tamás, az I. kerület régi-új polgármestere a Keresztyén Értelmiségi Fórum szeptemberi 25-i alkalmán tartott előadásában.

Haszonelvűség vagy erkölcs: a kettő közti döntés alapvető egy politikus életében. A nemzet sorsfordító pillanataiban mindig az a kérdés: meddig maradhat következmények nélkül a hamisság? Hogyan történhet meg, hogy a köz valamelyik szolgálja hamis adatokat állít az ország állapotáról, miközben, mondjuk, az adóbevallásában vétő állampolgárt azonnal megbüntetik? – kérdezte, a közelmúlt történéseire utalva a polgármester.

Névjegy

Dr. Nagy Gábor Tamás 1960. október 8-án született Budapesten. Az ELTE-n szerzett jogász és szociológus diplomát, jelenleg is jogszociológiát oktat. 1989 őszén csatlakozott a Fideszhez, több cikluson át fővárosi közgyűlési tagként, parlamenti képviselőként, illetve az I. kerület polgármesterként dolgozott, dolgozik. Egyetemistaként a Deák téri gyülekezet ifjúságának aktív tagja, bibliakörök, konfirmációi előkészítők szervezője, szellemi eszmélésében tanítójának Andorka Rudolfot és családját vallja. A 90-es évektől a budavári gyülekezet tagja, 3 éve képviselőtestületi tagja.

Úgy vélte: az alkotmány kereteit feszegeti, ha valaki hazugsága révén megkérdőjelezi a társadalom alapvető értékeit. Még tovább megy, immár az egész demokratikus intézményrendszert kérdőjelezi meg, aki ezután azzal mentegeti magát: „az egész ország, mindenki hazudik”. Erre hivatkozva saját vétékét büszkén vállalja. Sőt, az ez ellen tiltakozókat maga oktatja ki a demokrácia fogalmából is, úgy, hogy ő mondja meg, ő engedélyezi, hogy hogyan (csakis atomizáltan, egymástól elszigetelve) fejezhetik ki ellenvéleményüket.

Nagy Gábor Tamás szerint feloldhatatlannak tűnik az ellentét a csendesen ellenálló tömeg és – az intézkedéseit erkölcsi alapok nélkül meghozó – hatalom között. Európában példátlanok a mostani, itthoni folyamatos, több tízezres tüntetések. Nem látszik a kiegyezés esélye, pedig ha ez nem történik meg, akkor a passzív ellenállás kiterjed, egyre fokozódik, kihat egész társadalmi és

gazdasági életünkre.

Amikor igazán nagy bajban van egy ország, akkor kell a legbiztosabb alaphoz, Jézushoz fordulni – mondta a polgármester. A protestáns egyházak ugyanakkor sohasem tagadták meg a társadalmi kérdésekkel való foglalkozást, legyen szó a hazugság vagy az erőszak elítéléséről.

Megoldást az jelenthetne, ha a közszolgálatiaságot vállalók végre rádöbbenének arra, honnan vétettek. Nem a nép akarata ellenére, előre kiosztott kártyákkal, hanem nyílt lapokkal játszanának. Nekünk pedig erősíteni kell nemzeti azonosságtudatunkat is, összejárva, beszélgetve, nem „remeteként” visszahúzódva. Példát kellene vennünk magyarságtudatból határon túli testvéreinktől. Ha nem így teszünk, oda jutunk, ahogy egy budapesti református lelkész fogalmazott nemrég egy határon túli összmagyar konferencián: „a budapesti szórványmagyarságból jöttem”.

Próféták által szolt rígen néked
az Isten,
Azkit ígért, ímé, vígre megadta
Fiát,
Buzgó lílekvel szól most es
néked ezáltal,
Kit hagyta, hogy hallgass, kit
hagyta, hogy te kövess.
Itt vagy az rejtek kincs, itt
vagy az kifolyó víz,
Itt vagy az tudomány, mely
örök íletet ad.
Lelki kenyír vagy itt, melyben
mikor íszel, örökké
Ílsz, mely a mennyből szálla,
halálra mene.

(Sylvester János: az
Újszövetség elé írt sorai, 1541.

Gyógyító Jézus a gyermekekkel

A nyári megszokott budahegyvidéki gyermektábor (2006. július 24-29.) helyszíné idén egy Tolna megyei csendes kis falu, Keszőhidegkút volt, ahol a volt parókia épületét „lakta be” egy pár napra 24 gyermek és 4 felnőtt kísérő. A tábort idén is izgalommal várta már gyereksereg, sőt újakat is hívogattak. Budakeszről is többen jöttek.

A hét átfogó témája Jézus fogyatékosok iránti gyógyító szeretete volt. Három igehely alapján bonyolítottuk le a délelőtti korosztályos beszélgetéseket: A vak Bartimeus meggyógyítása (*Mk 10. 46-52*), A béna meggyógyítása (*Mk 2. 1-12*) és a süketnéma meggyógyítása (*Mk 7. 32-37*). Játékos gyakorlatokkal érzékeltettük a gyerekekkel a fogyatékoságot, elemeztük pl. a többi ember, a tömeg hozzáállását. Örömteli és megható volt számomra megtapasztalni, hogy a gyerekek mennyire empatikusak, odafigyelők másokra.

Természetesen vetélkedő is volt, melyen kitűnt, ki figyelt legjobban a csoportfoglalkozásokon. Külön feladatot jelentett a gyerekek számára a csapat pontverseny, amely az egész hetet végigkísérte és nem csak a játékokra, hanem a naposságra, a magatartásra is kiterjedt. A csapatkapitányok (Fruzszi, Eszter, Gergő) bizony nem mindig voltak könnyű helyzetben.. Mindenki izgalommal leste az előző napi eredményt és az összesített állást a nagy faliújságon minden reggel.

A délutánokat kirándulás, játékok, labdarúgás és pörgőfoci (csocsó) színesítette. A legnagyobb várakozás talán a algoritmikus akadályversenyt előzte meg, melynek során a három csapat helyszínről helyszínre újabb feladatokat kapott. Ennek kapcsán megismerkedtek a polgármesterrel, a harangozóval, a boltos nénivel, sőt egyesek még a helybéli kecskével is...

Köszönet Hikisch Zolinak és a Zsugyel-házaspárnak a jó szervezésért! Gyerekek! Várunk titeket jövőre is!

Horváthné Binder Magdolna

Ruhákba álmódott népművészet

Október végéig látható gyülekezetünk Teremtés Galériájában az a fotósorozat, amely a Madarász Melinda divattervező által megálmodott ruhákat mutatja be. A fiatal művésznő alkotásai mindig a magyar népművészet különböző tájainak formakincseit, öltözeteit dolgozzák fel. Mindezt a kiállítás címe is tükrözi: *„Hagyományörzés a divatban”* – mondta el a szezonkezdő kiállítás szeptember

24-i megnyitóján Borókay Zsófia, a Teremtés Galéria egyik „mindenese”. A gyülekezeti központban található galéria ez alkalomból új, Márai Sándor Fűves könyvéből származó mottót is kapott, amelynek egy részletében ez olvasható: *„Tündéri nélkül csak „nagy” vagy „tökéletes” művek vannak. Az igazi remekmű néha nem is olyan tökéletes. Csak sugárzik, a „csak álmom” is benne van, a csillagok fénye, a tündéri. S a feladatnak ez a része, amikor a művész már nem tud művén segíteni; az utolsó ecsetvonást, a tündérit az Isten végzi el”*.

A zene mindenké...

(Néhány mondat a fóti kántorképző múltjáról és jelenéről)

Általános családi tradíció, hogy a gyermekeket szinte már születésükkor valamelyik „képességedobozba” helyezik. Az egyik pont olyan zenei tehetség, mint mondjuk, az apuka, a másik botfülű, mint az anyuka (vagy fordítva). Nincs átmenet. Vagy mégis? Erre mutat példát a fóti Kántorképző Intézet, amelynek tanítványai augusztus végén templomunkban szolgáltak.

Nagy hiba, mi több nagy felelősség ilyen hamar lemondani arról, hogy minden gyermekünk számára elérhetővé tegyük a zene különös világát. „A lélek természetes mozgását az anyag nehézkedésének megfelelő törvények irányítják. Egyedül a kegyelem tesz kivételt.” – írta valahol Simone Weil. A zene pedig olyan különös kommunikációs csatorna, amelyen keresztül a kegyelmi állapothoz, az istenihez juthatunk közelebb. Erről az adományról pedig ne mondjunk le könnyen.

Idén nyáron véletlenül került kezembe egy táborismertető dr. Kertész Botond aláírásával. A fiatalok és gyülekezetünk új tagjai kedvéért írom le, hogy Kertész Botond hosszú-hosszú évekig szolgált kántorként gyülekezetünkben. Örömmel láttam, hogy ő maga is vezető a fóti Kántorképző nyári táborában. Elgondolkoztam, hogy bár sokat hallottam a Kántorképzőről, mégse tudom pontosan kiket vár a fóti intézmény és hogyan működik a képzés.

Kertész Botond kérdésemre elmesélte, hogy a Kántorképző immáron több, mint 50 éves múltra tekinthet vissza. Fóton korábban a mostani kántorképző épületében belmissziói otthon működött, ahol hitébresztő konferenciákat tartottak. 1948-ban ezeket a konferenciákat betiltották, 1956 és '58 között újra működtek, majd ismét tiltott volt a megrendezésük.

A ház azonban megmaradt és ez készítette gondolkodásra az egyházi vezetőket, hogy milyen alkalmakra használják a továbbiakban. Az iskolák államosításával kántorhiány lépett föl az egyházban, hiszen korábban maguk a tanítók látták el a feladatokat. Így talált egymásra a két cél, s a fóti épületben elindult a kántoroktatás. Eleinte csak több hónapos, téli tanfolyamokat tartottak, s a nyári, táborszerű oktatás csak később alakult ki.

A Kántorképző ez utóbbi, a rendszerváltást követő években zeneileg erősebbé vált. Azt megelőzően, a politikai helyzet miatt nagyobb hangsúlyt kapott a képzés tábor-jellege, vagyis - bár ki nem mondva - a közösségépítés volt a fő cél. A nyári oktatás ma két és fél hétig tartó táborokban zajlik. Botond hangsúlyozta, hogy 10 éves kor fölött bárkit szeretettel várnak, egyéb korosztályi megkötöttség nincsen. Nemcsak a korosztályi sáv széles, hanem a zenei képzettség foka sem kiválasztó kritérium. Mindenféle előképzettség nélkül is elkezdhető itt a zenetanulás. Külön kiemelte, hogy a zeneoktatás fontos eleme az énekkar, amely

a több, mint kéthetes együttlét leginkább közösségépítő alkalma.

Idén augusztus 20-án, Botond vezette tábor fiataljai templomunkban szolgáltak az istentiszteleten a két hét alatt megtanult zeneművekkel. Aki ott volt, hallotta, hogy milyen komoly eredményeket lehet elérni már ennyi idő alatt is a gyerekekkel és az ifjakkal.

Nem változott — és nem is változhat — akkorát a világ, hogy a közösségformálás és a zenetanítás ne maradjon örökké aktuális társadalmi igény. Így már most, 2006 őszén is bátran ajánlhatjuk a gyülekezet bármely tagjának jövő évi nyári programnak a főtí kántorképzőn való részvételt.

Borókay Réka

Illésházy István: Szenvedek békével...

Szenvedek békével, / Magamat is ezzel / Biztatom mindenekben:
Szenvedett Megváltóm /Többet, én jól tudom, Üdvösségemért testben.
Nem egyedül vagyok /Földön, ki nyomorgok:/Szenvedik ezt többen is.

Megszán még Istenem/ Ennyi sok siralmim/Tudom, jóra fordulnak,
Múlnak sóhajtásim,/ Noha most könnyeim /Szememimből csordulnak.
Mint nap eső után, /Így bánatim után /Örömmim megújulnak.

Családról, hazáról „örökifjakkal”

A családos ifjúságnak tartott nyári (2006. augusztus 4-6.) zamárdi közös hétvégén két témáról hallhattunk előadást. Tőkéczki László egyetemi tanár a fiatal keresztyén értelmiségiek magyarországi jövőképéről, Endreffy Géza budaörsi evangélikus lelkész a családról, házasságról tartott előadást.

A keresztyén ember úgy él, hogy felemeli a tekintetét – hangsúlyozta Endreffy Géza. A hit küzdelem, sötét erőim, vereségeim és aközött, amikor az Isten győz bennem. A hit nem egyszerűen abból áll, hogy elhiszem: létezik az Isten. Több annál: engedelmesség, követés is az Úr felé. Ez látszólag egyszerű, mégis olykor lehetetlennek tűnik, sokszor még az egyházban sincs meg. Pedig „csak” annyiból áll, hogy Isten mond valamit, és én ennek alapján építem fel az életem.

Isten mondandójának alapja a Tízparancsolat. Az isteni parancs és az életem úgy viszonyulnak egymáshoz, mint egy folyó: amíg a helyes mederben folyik az életem, minden rendben van, az Istennel élek. De ha kilép Isten medréből életem szelíd folyója, akkor mind magamra, mind másokra pusztulást hoz (ahogy tették szörnyű árvizekkel idén is a magyarországi folyók). A Tízparancsolat a védőgát, az életemet keretbe foglaló korlát az ember életében a pusztító kiáradás ellen. Rögtön az első parancsolat megfogalmazza, milyen lélekkel itat át az Isten minket. A parancsolatok nyelve egyértelmű: a végső, kategorikus felszólítás (imperatívusz): „*tilos, nem teheted meg!*”

A kísértés olykor átjárja az ember életét, akkor is, ha teljesen egyedül kell vele megküzdeni, nem állhat az ember mellett senki. Néha talán maga az Isten akarja, hogy egészen a földre zuhanjunk le, hogy ne maradjon senki más az életünkben, csak maga az Úr. Elmaradnak ilyenkor a „kis kapcsolatok”, s minden egyéb, csak az Úr marad. Az életet egyedül a hit által lehet élni, és egyre nagyobb hőfokon. Ézsaiás próféta könyvében hétszer tisztított aranyról beszél, ilyen a mi életünk is: a kísértések, megpróbáltatások tűzében tisztulhat meg a hitünk, Istennel való kapcsolatunk.

A hit próbája a házasság is, amely korántsem jelenti azt, hogy az esküvői oltártól elindulva immár mindörökre harmonikus marad az ember élete. A házasság is megpróbáltatások sora lehet. A mai világlélek nem tudja, mi az: hűség, szeretet, a másikért való szenvedés, s ez a lelkület sajnos beárad a keresztyén családokba is.

Ott tartunk, hogy ma keresztyénnek lenni jelenti a „másságot”. Mindez azt is jelenti, hogy keresztyén életünket tudatosan kell élnünk. Döntenünk kell, hogy követjük-e Istent, aki életet adott nekünk. Ebben az életben élhetünk úgy, ahogy nekünk szánta.

A házasságban megélhetjük az Úr egyik áldását; nem jó, ha ettől „elválgjuk”

magunkat. Isten minden emberi kapcsolatunkban nevelni akar minket. (Mindez nem feltétlenül mindig a szeretet erejével történik: a munkahelyen például sokszor a kötelesség a hajtóerő.) A házasságban azonban a naponta átélhető szeretettel farag minket az Úristen.

A házasság tehát szeretet-háromszög. Miből áll ez házastársam felé? Szeretem őt annyira, hogy az örök élet beszédét mondom el neki, mert nem akarom, hogy elkárhozzon. Szeretem őt annyira, hogy az életemet is neki adom.

A házasság alapja a párválasztás. Ez nem történhet úgy, hogy megfogalmazom igényeimet, és elvárom, hogy Isten beteljesítse azokat. A Bibliában (2. Kor 6,14.) az is olvasható, hogy nem feltétlenül jó dolog nem hívővel házasodni, mert az könnyen szakadáshoz vezet.

Az Énekek énekében olvassuk: „*ne ébresszétek fel a szerelmet, amíg nem akarja*” (Éu 2,7). Ez azt jelenti: párválasztáskor ne csak érzelmi alapokon döntsünk, hanem – sok-sok imádsággal – várjuk meg azt is, hogy Isten megerősítse döntésemet. Később, amikor nehézségek lehetnek közös életünkben, akkor is visszagondolhatok arra: Isten áldást adott a kapcsolatunkra. Ha kikerülünk a bajból, házastársammal adhatok hálát mindenért.

Azért jó megvárni az Úr áldását, mert Ő az, aki egymáshoz tud illeszteni embereket (akár testi igényeiket is). Értelmetlen, ha rögtön az érzékkel kapcsolatos kívánságokat hozom előre, s nem vagyok kíváncsi házastársam lelki életére: nem tudom meg azt sem, hogy tudok-e áldozatot hozni a másikért.

A házasságban tehát az emberek külön-külön és együttesen is Isten előtt állnak. Mégpedig úgy, hogy az Isten a középpont kettőjük között: ahhoz, hogy közelebb kerülhessenek egymáshoz, az Úrhoz is közelebb kell lépniük.

Binder István

Id. Lukas Cranach:
Dr. Martin Luther

Állandó gyülekezeti alkalmaink

Istentiszteletek:

Vasárnap **10.00** órákor (a hónap első vasárnapján **11.30**-kor), úrvacsorával

Családi istentisztelet: a hónap első vasárnapján **10.00** órákor, úrvacsorával

Budakeszin az új ref. templomban: minden hónap első és harmadik vasárnapján és az egyházi ünnepek másnapján **8.30** órákor

Gyermek bibliakör:

Vasárnap 10.00 órákor, az istentisztelettel párhuzamosan

Bibliaórák:

Kedden 18.30 órákor (gyülekezeti)
Csütörtökön 10.00 órákor (gyülekezeti)
Hó első csütörtökén 18.00 órákor (középgeneráció)

Budakeszin (a ref. gyül.-i teremben):
Hétfőn (*havonta, a hó 2. és 4. hétfőjén*) 18.30 h-tól fiatal felnőtteknek és a középnemzedéknek

Hittanórák:

Hétfőn 16.30 órákor óvodásoknak, alsósoknak és ötödik osztályosoknak, 2 csoportban

Konfirmációi előkészítő

Pénteken 17 órákor

Énekkari próbák:

Hétfőn 18.00 órától – liturgikus kórus
Pénteken 19.30 órától –gyülekezeti kórus (alagsori próbateremben)

Az idén megkonfirmált ifjak órája:

Pénteken 18.00 órákor

Ifjúsági és fiatal felnőtt órák:

Csütörtök (kéthetente) 19.00 órákor
fiatal felnőttek bibliaórája családoknál
Pénteken (*kéthetente*) 17.30 órától az egyetemista és a pályakezdő korosztálynak

Pénteken (*hetente*) 18.00 órától a konfirmált ifjúságnak és a középiskolás korosztálynak.

A hittan- és bibliaórákra, ifj. órákra bejárat az alsó, Kék Golyó u. 15. felőli kapun.

Erős vár a mi Istenünk!

Égigérő

A Budahegyvidéki
Evangélikus Gyülekezet lapja

Kiadó: Bácskai Károly lelkész
Bp. 1123 Kék Golyó u. 17.
telefon: 224-0640

Szerkeszti a Szerkesztőbizottság:
Binder István, Borókay Ferenc,
dr. Borókay Réka, dr. Csonka Géza,
Kézdy Pál

„Isten a mi oltalmunk és erősségünk”

Zsolt 46,2